

KEILA KOOL
REAALSUUND

KEILA KOOLI 1. LENNU VILISTLASTE KÄEKÄIGUST

Ajalooline õpilasuurimus

Autor: Madli Meus, 11.r klass

Juhendaja: Ahti Noor, Keila Kooli õpetaja

Keila 2016

SISUKORD

SISUKORD	2
SISSEJUHATUS	3
1. EESTI HARIDUS 1940NDATEST TÄNAPÄEVANI	5
2. KEILA KESKKOOLIST KEILA KOOLINI.....	9
3. KEILA KOOLI 1. LENNU KÄEKÄIGU KOHTA LÄBI VIIDUD UURINGU METOODIKA JA TULEMUSED	13
3.1. Metoodika	13
3.2. Tulemused	14
KOKKUVÕTE	20
SUMMARY	22
KASUTATUD ALLIKAD	24
LISA 1 – Ettevalmistatud intervjuu küsimused.....	25
LISA 2 – 1. lennu vilistlaste nimekiri	26
LISA 3 – Keila Keskkooli 1.lennu pilt.....	27

SISSEJUHATUS

Käesoleva uurimuse fookuseks on Keila Kooli (tolleaegse nimega Keila Keskkool) 1.lennu vilistlased ja nende käekäik. Asetamaks vilistlaste käekäiku laiemalt Eesti ajaloo konteksti, on oluline käsitleda Eesti haridust alates aastast 1940, sest sel ajal olid Keila Kooli 1.lennu vilistlased noored (lõpetasid aastal 1958). Samuti, et võrrelda Keila Keskkooli tänapäeva Keila Kooliga, on tähtis käsitleda uurimuse teoreetilises osas Keila Kooli muutust keskkooli tekkest tänapäevani.

Uurimus koosneb teoreetilisest ja empiirilisest osast. Töö teooria esimeses peatükis kirjeldab autor Eesti haridust alates 1940. aastast kuni tänapäevani. Selles peatükis vaadeldakse Eesti hariduse muutumise olulisemaid punkte selles ajavahemikus.

Teises peatükis käsitletakse Keila Kooli muutumist samas ajavahemikus ning võrreldakse Keila Keskkooli tänapäeva Keila Kooliga. Eelkõige käsitletakse selles peatükis õpilaste huvitegevuse võimalusi ja piiranguid koolis.

Uurimistöö empiirilises osas kirjeldab käesoleva töö autor samu punkte läbi intervjueeritud vilistlaste silmade ja mälestuste. Intervjuu viidi läbi 5 vilistlasega. Kõik intervjuud viidi läbi kahe kuu jooksul: oktoobris ja novembris. Iga intervjuu kestis keskmiselt 40 minutit ning intervjueeritavad olid väga aldis oma mälestusi jagama.

Töö eesmärgiks oli autoril välja selgitada, kui range oli tollane koolikorraldus ning millised olid karistused reeglitest ülestumisel. Samuti soovis töö autor välja selgitada, kui suured olid nõudmised noortele, et jätkata hariduse omandamist kõrgkoolis ning kas ja kuidas jätkasid oma haridusteed intervjueeritavad vilistlased.

Üheks eesmärgiks töö tegemisel oli veel välja uurida, millised olid tollased õpilaste võimalused huvitegevuses ja koolielus.

Töö autor valis selle teema, sest see pakkus talle kõige enam huvi ja see on varasemalt käsitlemata. Lisaks on võimalik, et mõne aja pärast pole enam võimalust 1. lennu vilistlasi intervjuerida, mistõttu ei saa siis ka teemat enam niivõrd põhjalikult uurida.

1. EESTI HARIDUS 1940NDATEST TÄNAPÄEVANI

1940. aasta NSV Liidu okupatsioon tõi palju muutusi Eesti haridusse. Nõukogude võimu poolt likvideeriti iseseisvusaegne haridussüsteem. Uue koolikorralduse aluseks võeti teistes nõukogude vabariikides kasutusel olnud ühtluskoolisüsteem. Arvatakse, et Eesti kaotas 1940. ja 1950. aastatel ligikaudu viiendiku oma elanikkonnast: lisaks paljudele surmaohvritele sattus suur osa Eesti elanikkonnast väljapoole kodumaad, kes põgenikuna, kes evakueerituna, kes küüditatuna (Ruus, 2002). Suures osas puudutas see haritud kõrgkihti, mis oli jõudnud lühikese iseseisvusperioodi jooksul kujuneda. Kohale jäänud pidid tahes tahtmata kasutama mingit ellujäämisstrateegiat, ning arvatakse, et sajandite vältel omandatud ajalooline kogemus eluks võõrvõimude all, oli selle juures suureks abiks. Kuid siiski paljud õpetajad ja kõrgkoolide õppejõud tembeldati rahvavaenlasteks ja vallandati. (Värä, Tannberg, 2004; Ruus, 2002)

Peale sõda hakkasid tunduvalt muutuma haridusolud. Maailma ja Eesti ajaloo kõrval hakati süvendatult õpetama NSV Liidu ajalugu. 1949. aastal lisandus üks klass kohustuslikku kooliharidust (7-klassiline üldkool). (Õispuu 1992; Ruus, 2002). Riigi poolt oli loodud ka koolide internaadid, mis olid suureks leevenduseks paljudele peredele, eriti maalastele, sest see kergendas oluliselt nende kooliskäimist. Samas mõjutas sõjajärgseid kooliolusid ägeneva klassivõitluse kontseptsioon, mis sundis ka lastele ja noorukitele vaatama kui potentsiaalsetele klassivaenlastele. Kuigi eesti haritlaskond sai sõjas arvuliselt tugevasti kannatada, põimused rahva õpitahe ja avarduvad haridusolud siiski soodsalt ühte, andes tulemuseks uue intelligentide põlvkonna. (Õispuu, 1992)

Haridusoludes, eriti hariduse kättesaadavuses, muutus nii mõndagi paremuse suunas, mille peamiseks ajendiks loeti tööstuse, ennekõike sõjatööstuse, vajadusi. 7-klassiline kohustuslik põhiharidus muudeti 1958–1963 aastatel 8-klassiliseks. Kuna Keila Kooli esimese lennu õpilased lõpetasid keskkooli aastal 1958, siis põhihariduse omandamisel kehtis neil veel 7-klassiline koolikohustus. Enamik sõjajärgseid põlvkondi omandasid peaaegu ilma erandita põhihariduse ning järjekindlalt suurenes ka nende inimeste osakaal, kes jätkasid õpinguid pärast põhihariduse

omandamist üldhariduslikus keskkoolis, kuhu kuulusid ka Keila Kooli 1. lennu vilistlased, või kutse(kesk)koolis. (Värä, Tannberg, 2004; Karjahärm, Adamson 2007).

1970. aastail mindi üle kohustuslikule keskharidusele (11 klassi), mis tähendas, et 8-klassilise kooli järel pidi õpilane valima kas 3-klassilise keskkooli või kutsekooli, mis ameti kõrvalt andis samuti keskhariduse, kahtlemata nõrgema kui keskkool. Koolikohustuse pikenemine oli kahtlemata edumeelne ja 20. sajandi vääriline samm, ent kohustuslik keskharidus ületas optimaalse piiri. Koolidelt nõuti maksimumlähedast õppeedukust, millest tuli kinni pidada. Sellega muutus keskhariduse omandamine hoopis selle saamiseks: kohustuslikus korras pidid saama lõputunnistuse ka paljud sellised õpilased, kes seda õpitulemuste alusel tegelikult ei väärinud. Kohustusliku keskhariduse nõue kahandas keskhariduse väärtust ning oli moraalselt laostav nii õpilastele kui õpetajatele. (Värä, Tannberg 2004; Vahtre 2005; Ruus, 2002)

Pärast lühiajalist katsetust 11-aastase õppeajaga muudeti kõik Nõukogude Liidu keskkoolid 1964. aastal taas 10-klassilisteks. Sama pidi juhtuma ka Eesti koolidega, kuid Eesti NSV haridusministril Ferdinand Eisenil õnnestus see koostöös Leedu haridusjuhtidega ära hoida ning Balti liiduvabariikides jääd 11-klassilise üldhariduskooli juurde. (Vahtre, 2005)

Eestis ja ka teistes Balti riikides suudeti säilitada emakeelne kõrgharidus, kuid kuna venekeelne elanikkond aina suurenes, tuli kõrgkoolides avada järjest rohkem venekeelseid rühmi. Üliõpilaste arv kõrgkoolides ületas juba 1950ndatel aastatel 10 000 piiri ning võis tõdeda, et kõrghariduse arvulistes näitajates toimus suur edasimineku ning et tasuta ja laialdaselt kättesaadav haridus kandis vilja. (Ruus, 2002)

Nõukogude hariduspoliitika kohta sai öelda, et see ei olnud üldse mitte võrdsustav. Neil Eestisse jäänud vabariigi-aegse eliidi järeltulijatel, kelle “ankeet ei vastanud nõuetele”, olid võimalused omandada kõrgharidust Stalini valitsusajal piiratud, samas kui teistele, kes varem olid ühiskonna sotsiaalses hierarhias madalamal positsioonil, hakati looma hariduse omandamiseks mitmeid erisoodustusi. 1960ndatel aastatel lõi keskhariduse olemasolu eeldused ja soodsad võimalused tõusta sotsiaalse eliidi hulka, keskhariduse puudumine aga tähendas edasiste hariduslike ja muude valikute suurt vähenemist. (Ruus, 2002)

Alguses said kõrgkooli edasi minna need, kellel oli keskharidust tõendav dokument, kuid 1980ndate aastate alguseks oli toimunud üleminek universaalsele keskharidusele ja keskharidust tõendav dokument üksinda enam ei aidanud. Nüüd hakkas noorsugu sisemiselt kihistuma omandatud keskhariduse tüübi alusel, mis algas juba põhikooli lõpetamisel: nende asend, kes said jätkata keskhariduse omandamist samas koolis, kus nad oli lõpetanud põhikooli, oli tunduvalt parem võrreldes nendega, kes olid sunnitud kooli vahetama. Samuti hakkas edasine haridustee üha rohkem sõltuma sellest, kui suures linnas keskkool lõpetati – mida suuremas linnas lõpetati, seda soodsamas asendis oldi. Nende jaoks, kes läksid peale põhikooli kutsekeskkooli õppima, oli see valik edasiõppimise võimaluste seisukohalt faktiliselt ummiktee. (Ruus, 2002)

Aastal 1982, kui võimule oli tulnud Konstantin Tšernenko, oli tema see, kes püüdis algatada haridusreformi. 1984 tegi ta ettepaneku muuta koolistruktuuri ning kujundada venekeelsed koolid 11-klassiliseks, nagu seda olid eestikeelse õppega koolid – selle ajani olid vene õppekeelega koolid olnud 10-klassilised. Selle tõttu, et kooliaeg pikenes, pidid õpilased esimesse klassi astuma juba 6-aastaselt. (Ruus, 2002)

Eestile ja teistele Balti riikidele oli see aga ohuks, sest kardeti, et kärpeid tehakse rahvuskirjanduse, oma riigi ajaloo ja geograafia kursustes, sest tegelikult oli tegu ühe klassi äravõtmisega vanemas astmes, et õpilased saaksid varem alustada. Peale pikka võitlust õnnestus muuta üldhariduslik rahvuskool Baltimaal 12-klassiliseks, millel oli tol ajal suure ajaloolise võidu tähendus. Taasiseseisvunud Balti riikides, kus oli esialgu tekkinud suur majanduslangus, oleks selline kooliaja pikendamine olnud märgatavalt raskem, aga tänu Eesti haridus- ja teadusringkondade kiirele tegutsemisele uue hariduskorralduse valmimisele need raskused kadusid. (Ruus, 2002)

Eesti hariduse jaoks oli oluliseks pöördepunktiks Eesti õpetajate kongress, mis toimus 1987. aasta kevadel ning seal kritiseerisid Eesti üldhariduskoolide õpetajad senist õppekorraldust ning taotlesid Eesti hariduse iseseisvust. Eesmärgiks kujunes nõue luua Eesti üldharidusele oma õppekava, mille jaoks kuulutati välja avalik konkurss. Sama aasta jaanilaupäeval toimus konkursile saabunud projektide arutelu ja hindamine ning otsus langetati hääletamise teel. Aastateks 1987 ja 1988 töötasid ainekomisjonid jube uute programmide kallal ning õppeaastal 1988/89 alustati õppetööd uue õppekava alusel. (Ruus, 2002)

Aastal 1996 algatati Eesti koolides Tiigrihüpe, mis oli Eesti haridussüsteemi arvutiseerimise rahvuslik programm. Sellel programmil oli mitmeid eesmärke, kuid peamiseks oli anda põhjalik arvutikasutamise oskus 10 000-le ja elementaarsed arvutiteadmised 9000-le õpetajale ning see oli suunatud eelkõige üldhariduskoolidele. 2000. aasta lõpuks oli programmi toel saanud arvutialase algkoolituse peaaegu 17 000 Eesti õpetajat ning 2600 õpetajal oli võimalus jätkata õpinguid edasijõudnute kursustel. 2001. aastal käivitati kõigis vabariigi maakondades õpetajatele arvutikasutamise jätkukursused, mille eesmärgiks oli õpetada õpetajaid kasutama standard- ja õpitarkvara ning interneti võimalusi, samuti valmistama õppematerjale ehk veebilehekülgi. (Vahe, Grosberg, 2004)

Praegu võib üldhariduse jagada kolmeks: alusharidus, põhiharidus ja keskharidus. Eesti Vabariigis on põhiharidus kohustuslik ning munitsipaal- ja riigikoolides on põhihariduse omandamine õppemaksuta. Oma igapäevases töös lähtuvad koolid põhikooli ja gümnaasiumi riiklikust õppekavast, mille alusel kujundab iga kool oma õppekava, arvestades kooli omapära ja suundumust, piirkondlikke vajadusi ning samuti arvestatakse õpilaste ja lastevanemate soove. Erisuguseks muudavad kooli valikained või mõne aine süvaõpped, milleks on Eestis valdavalt keeleõpetus, nagu inglise või vene keel. (Vahe, Grosberg, 2004)

Põhikooli lõpus peavad õpilased sooritama ühtlustatud ülesannetega lõpueksamid ning lõpetajatele antakse põhikooli lõputunnistused, mis annavad neile võimaluse jätkata õpinguid keskhariduse tasemel gümnaasiumis või kutsehariduskeskustes. Ka gümnaasiumi lõpus sooritatakse eksamid ja kolm neist on riigieksamid. Kõik, kes lõpetavad keskkooli, saavad lõputunnistuse ja riigieksamtunnistuse, millega nad saavad õiguse jätkata õpinguid kõrghariduse tasemel ülikoolis, rakenduskõrgkoolis või kutseõppeasutuses. (Vahe, Grosberg, 2004)

Täna, 2016. aastal, räägitakse Haridus- ja Teadusministeeriumis võimalusest alustada kõrghariduse omandamist ilma gümnaasiumi diplomita, kuigi see pidavat olema väga erandlik juhtum. Ülikoolid selle ideega veel päris nõus ei ole olnud. Seda, kas tegemist on edumeelse otsusega, on näha vaid tulevikus.

2. KEILA KESKKOOLIST KEILA KOOLINI

Keila Keskkool avati 1954/55. õppeaastal. Vajadus luua oma keskkool tekkis Keila 7- klassilise kooli õpilaste arvu jõudsa suurenemise tõttu. Peale 7. klassi lõpetamist pidid paljud Keila noored jätkama õpinguid Tallinnas, sest kodulinnas puudus võimalus omandada keskharidust. Algas Keila Keskkooli kujunemine. Keskkooli kujunemine ei olnud kerge - tekkis mitmeid probleeme nagu ruumikitsikus, raskused keskkoolile vajalike õppevahendite soetamisega, kõrgharidusega õpetajate puudus ja sporditööks vajalike pindade vähesus. Aastal 1954 oli koolis kokku 477 õpilast ning 29 õpetajat. (Kukner, 2004)

Kaugemal elavatel õpilastel oli võimalus ööbida internaadis, mis alguses asus kooliruumides. Kuid aastal 1957, kui valmis uus kultuurimaja, viidi ööbimine üle sinna. Siis oli võimalus internaadis ööbida ka neil, kes varem ruumide vähesuse tõttu pidid kaugelt koolis käima. (Kala, Kukner, 1997)

Aastast 1954 olid koolil kohustuslikud organisatsioonid (pioneerid ja komsomolid), aga organisatsioonidesse, mis oli võõra võimu poolt loodud, oli keskkooli algusaastail raske noori kaasata. Kui pioneerorganisatsiooni astuti tõhusamalt, siis eriti raske oli õpilasi saada kommunistlike noorte hulka. Hakati mõtlema, kuidas muuta nendes toimuv tegevus õpilastele huvitavaks, sest riikliku järelvalve kontroll ja surve koolile noorte-organisatsiooni tegevuse üle oli väga tugev. Kooli oluliste ürituste organiseerimine hakkas tasapisi pioneeridele ja komsomolidele langema. Matkad, laagrid, võistlused ja pidustused tõmbasid organisatsiooni palju õpilasi juurde. (Kukner, 2004)

Keila Keskkooli algusaastail tegutses vähe huvitegevuseks mõeldud ringe, kuid nendest vähestest, mis toimusid, võttis suur osa kooli õpilastest osa. Kõige kauem on Keila Kooli huvitegevusse kuulunud muusikaringid. Kõige rohkem võeti osa koolikoorist, mille tase on olnud suurepärane. Aeg-ajalt on Keila koolikoor olnud isegi omataoliste hulgas vabariigi tipus. Kooride kõrval on loodud mitmeid ansamblid ning muusikaelus on hästi silma paistnud ka laulusolistid.

Hea kogemuse andis õpilastele keelpilli valdamises muusikaõpetaja Juula Neggo-Virroja loodud mandoliiniorkester, mis oli heaks sisustuseks pidulikele üritustele. (Kukner, 2004)

Vaatamata asjaolule, et koolis puudus võimla, olid õpilased spordist haaratud. Keila rajooni võistlusi peeti Keila Keskkooli spordiväljakul, mis tõi elevust ja hoogu kooli sporditegevusse. Lia Kivilo, kes oli koolis kehalise kasvatuse õpetaja, juhendas kogu oma tööaja vältel tütarlaste võimlemisrühmi, kellega sai käidud nii võistlustel kui pidudel esinemas. (Kala, Kukner, 1997)

Keila kooli õpilastel oli veel võimalus käia rahvatantsu-, näite- ja kirjandusringis. Keskkooli näitetegevust on harrastatud aeg-ajalt. Peamiselt on juhendanud tööd õpetajad, kuid näitejuhte on tulnud ka väljas poolt kooli. Õpilaste poolt esitatud näidendites oli peale näitlemise sisse toodud ka laulmist ja tantsimist. Kirjandusring töötas emakeeleõpetajate juhtimise all ning sellega seoses korraldati nii vaidlusõhtuid kui kultuurihommikuid. (Kukner, 2004)

Kuna riigivõim ei keelanud klassidel tasuliste pidude korraldamist, valmistasid õpilased ekskursioonide tarbeks peokavasid, millega esineti mitmetes koolides ning tänu esinemistega teenitud rahale oli õpilastel võimalik sõita terve lennuga lõpureisile, olgu see siis Leningrad, Kiiev, Moskva või mõni teine l (Kala, Kukner, 1997)

Koolikord oli Keila Keskkooli algusaastateil palju rangem kui tänapäeval. Näiteks oli õpilastel keelatud soenguna tukad ette lõigata ja tütarlastel ei tohtinud elektrilokke olla, samuti oli keelatud siidsukki või ehteid kanda. Kõik õpilased pidid kandma koolivormi. Piirangud oli ka väljaspool kooli – kella 10-st ei tohtinud õpilased enam ilma vanemateta väljas liikuda ning kultuurimajja tantsupeole minnes oli samuti välimus väga oluline. (Kala, Kukner, 1997)

1959/60. õppeaasta keskel avati uus koolimaja. Kuna linna jõudsa kasvuga suurenes ka õpilaste arv, hakkas taas tunda andma ruumikitsikus. Hakati taotlema juurdeehitust, mis valmis 1967/68. õppeaastaks ning koolipere võis end jälle avaramalt tunda. Samal õppeaastal jagunes kool kaheks – Keila 1. Keskkool, mis oli eesti õppekeelega, ja Keila 2. Keskkool, mis oli vene õppekeelega. Selle ajani oli Keila Keskkool olnud kakskeelne, kuid õpilaste arvu suurenemisega muutus kool raskesti juhitavaks ning kooli juhtkond algatas koolide eraldamist. (Kala, Kukner, 1997)

Samuti avati 1968. aastal täismõõtmeline staadion, mis arendas tublisti õpilaste sportlikku taset. Kuna õpilaste arv kasvas aina edasi, avati 1971. aastal Keila 1. Keskkoolis ka muusikakallakuga klassid, et noori mitmekülsemalt harida. 1975. aasta oktoobris koliti taas uude koolimajja, mis oli küll algselt mõeldud Keila 2. Keskkoolile, kuid 1. Keskkooli õpilaste arv ületas liialt vene kooli õpilaste arvu, mis tõttu otsustati uus koolihoone anda siiski Keila 1. Keskkooli kasutusse. (Kala, Kukner, 1997)

1995/96. õppeaastal muutus Keila 1. Keskkooli nimetus Keila Gümnaasiumiks ning koolile loodi uus logo ja mälestusmärk. Taasiseseisvunud Eesti koolikorraldus hakkas edasi arenema laulva revolutsiooni ajal juba vaikselt kujunema hakanud koolikorrast lähtuvalt. (Kukner, 2004)

Aastal 2009 võttis Keila Hariduse SA, mis loodi Keila linna poolt aastal 2007, üle eestikeelse kooli pidamise ning sel ajal liideti Keila Algkool ning Keila Gümnaasium, mistõttu sai kooli nimeks Keila Kool. Keila Hariduse SA oli eelkõige loodud uue koolimaja ehitamiseks ning 2011. aasta jaanuaris alustasidki õpilased õppetööd uues koolimajas aadressiga Ehitajate tee 1. Täna, aastal 2016, räägitakse uuesti Keila Kooli muutmisest riigikooliks. Tänapäevaks kannab kool Keila Kooli nime ning on koos gümnaasiumiga 12-klassiline ja kooli alla kuulub kaks koolimaja – varasem Algkooli maja ning põhikooli ja keskkooli maja.

Aastate jooksul on Keila Koolil välja kujunenud erinevaid traditsioone, ühinguid ja programme. Kõige olulisem traditsioon on Keila Koolil tarkusepäeva ehk 1. septembri tähistamine, mis on aastast 1969. Kõik Keila koolid alustavad õppeaastat koos Keila lauluväljakul. Kogu koolipere liigub lauluväljakule, kus toimub kooliaasta avaaktus, pikas pidulikus rivis läbi linna. Tuntuimad üritused, mis on muutunud Keila kooli traditsiooniks, on näiteks rebaste ristimine, õpetajate päev, rokipidu, moe-show ning loomulikult lõpukella aktus ja kooli sünnipäev. Peale selle korraldatakse koolis mälumänge, olümpiaade ja spordivõistlusi. Õppetöövälisest tegevusest ja koolis toimuvaid üritusi aitab korraldada ning organiseerida üheksanda kuni kahesteistkümnenda klassi õpilastest koosnev õpilasesindus.

Koolis tegutseb ka küllaldaselt igasuguseid huviringe erinevates valdkondades, mida peamiselt juhendavad Keila Kooli oma õpetajad. Hiljuti taaselustus näitering Roheline Kass,

mida juhendab Keila kooli huvijuht Kai Kulbok. Igapäevaselt lahutab vahetundides õpilaste meelt Kooliraadio Hugo.

Kuskile pole kadunud ka keskkooli algusaastaist pärit koolikoorid. Keila koolis tegutseb nii mudilas-, poiste-, laste- kui ka noortekoor, kes on võitnud mitmeid konkursse, osalenud mitmetel laulupidudel ning on peamiseks sisustuseks koolikontsertidel ja –aktustel. Lisaks sellele on ka laulusolistidel võimalik harjutada Keila Kooli muusikaõpetaja Kadi Härma käe läbi.

3. KEILA KOOLI 1. LENNU KÄEKÄIGU KOHTA LÄBI VIIDUD UURINGU METOODIKA JA TULEMUSED

Käesolevas peatükis antakse ülevaade uurimistöö empiirilise osa uurimismeetodist ja kirjeldatakse andmete kogumist ning uuringu läbiviimist.

3.1. Metoodika

Uurimistöö eesmärgiks on uurida, kuidas on Keila Kool ajaga muutunud (võrreldes esimest lendu tänapäevaga), millised olid õpilaste võimalused ja piirangud huvitegevuses ja koolielus esimese lennu koolis käimise ajal ning milline oli nende õpilaste käekäik peale Keila Keskkooli lõpetamist.

Töö autor koostas küsimused, mida ta kasutas suulises intervjuus. Intervjuu koosneb 12st küsimusest. Andmete kogumiseks kasutati suulise intervjuu vormi ja ühel juhul vastati ka meili teel ning osalemine oli vabatahtlik. Autori koostatud küsimused on toodud välja lisas 1.

Üldkogumiks olid Keila Kooli esimese lennu vilistlased. Esimesse lendu kuulus 28 õpilast (vilistlaste nimekiri on välja toodud lisas 2 ja lennupilt koos nimedega on välja toodud lisas 3), kellest viiega (17,9 %), kes kuulusid valimi alla, õnnestus uurimuse koostajal intervjuu läbi viia. Valim tekkis isetekkeliselt vastavalt vilistlaste nõusolekule või võimalustele. 15 vilistlast (53,6 %) 28st on kas surnud või hooldekodus, neli (16 %) elavad siit piirkonnast eemal ja neli (16 %) keeldusid intervjuust. Uurimuse koostaja leppis neljaga viiest kokku kohtumise, esitas neile küsimused ja lindistas nende vastused ning viies oli nõus vastama küsimustele ainult meili teel.

Töö autor transkribeeris intervjuud ning võrdles saadud infot omavahel ning uurimuse teoreetilise osaga.

Käesoleva töö autor alustas intervjuude läbiviimist oktoobrist. Täpsemaid kuupäevi saab vaadata tabelist 1. Kõik viis intervjuud viidi läbi kahe kuu jooksul ja transkribeeriti mitte rohkem kui nädal peale intervjuu läbiviimist. Intervjuud analüüsiti detsembri kuu jooksul.

Intervjueeritav	Intervjuu aeg	Transkribeeringu aeg	Analüüsi aeg
A	2015, oktoober 13	2015, oktoober 16	Detsember
B	2015, oktoober 26	2015, oktoober 30	Detsember
C	2015, november 5	2015, november 7	Detsember
D	2015, november 12	2015, november 17	Detsember

Tabel 1. Intervjuude, transkribeerimise ja analüüsi ajad.

3.2. Tulemused

Uurimust analüüsiti mitmeosaliselt. Kõik viis intervjuud loeti 4-5 korda läbi ning kirjutati kõige tähtsamad punktid märksõnadena välja. Siis võrdles autor kõiki märksõnu omavahel ning märkis üles sõnad, mida esines kolmes või enam intervjuus. Ühiseid märksõnu oli palju, sest kõik intervjueeritavad vastasid küsimustele sarnaselt.

Üks populaarsemaid märksõnu paarist oli „komsomolide tähtsus“. Intervjueeritav B rääkis: *„Meil oli selline sunnitus, et need, kes tahtsid minna ülikooli, need pidid astuma komsomolideks ja me astusime suures koguses, sest neid, kes tahtsid Tartu Ülikooli minna oli peaaegu pool klassi.“* Intervjueeritavatest oli ainult üks, kes ei astunud komsomoliks, sest ei pidanud seda vajalikuks. Ülejäänud neli otsustasid, seda ülikooli pääsemiseks teha, kuid peale lõpetamist, ei astunud ükski neist, vaatamata varasematele plaanidele, ülikooli.

Hoolimata kõrghariduse puudumisest ei tulnud ühelgi intervjueeritaval raskusi töökoha leidmisel. Töökohti olevat olnud palju ning konkurentsi vähe. Intervjueeritav A: *„Veneajal ei olnud töökohtadest puudust. Rohkem oli see, et sa ise valisid, kus sa minna tahtsid ja kuhu mitte. Igal pool sind juba enne juba agiteeriti, et tule sinna ja tule sinna ja konkurents oli ju ka väga väike.“*

Intervjueeritav C mainis ka: „*Töökoha leidmine peale kooli lõpetamist oli lihtne, sest mulle oli Keila haiglast nõudmine. Kuigi oli ka pingirida, kuhu tööle suunati, aga meie kahekesi klassiõega läksime siit Keilast siis õppima ja meile oli nõudmine, et pingirida polnud tarvis.*“

Intervjuudest selgus, et kõik intervjueeritavad on mingi aega pidanud elama internaadis ja sellest internaadielust on mälestusi kõigil veel küllaga. Intervjueeritav C rääkis internaadielust nii: „*No ma elasin internaadis, sest ma olin Vihterpalu koolist tulnud. Sellel ajal ju bussid käisid nii halvasti. Me tulime siis Vihterpalu koolist viiekesi ning neid maalapsi oli niisamagi palju ja meil oli koolist koju saamisega probleem, sest meil käis väike buss ja nädalavahetustel ta oli enne Keilat juba nii täis, et me ei saanud peale. Oli näiteks üks jõululaupäev, kui me ei saanudki koju. Elasime seal samas. See väike kool, algkool. Seal oli meie esialgne tuba, kus me elasime. Seal oli meid toas üle kümne. Tuba oli voodeid täis ja kõik voodid olid hõivatud. Ja kõik söögid-joogid pidid tooma vanemad.*“ Kaugemalt tulevatel õpilastel oli võimalus ööbida internaadis ning algul asus see praeguses algkoolis. Hiljem, aastal 1957, viidi internaat üle vastvalminud kultuurimajja (Kala, Kukner, 1997).

Internaadi toidu kohta lähemalt rääkis intervjueeritav B: „*Toitlustamine oli meil siis nii, et all oli köök ja söökla. Kokatädid jaotasid ära, olenevalt laste arvust, mitme lapse peale, selle toidukoguse, mis tuli meil tuua maalt kaasa - kartul, porgand, kapsas, kaalikas, piim ja kes said liha ning kala. See jaotati kolme-viie õpilase peale niimoodi ära. Ja nii me siis tulime, teatud nädala toitlustajana, kodust toiduga kooli. Meie ise pidime maksma siis suhkru, leiva, saia ja mahla eest. Põhimõtteliselt ööbimine ja kõik meie elu oli selles majas. Alguses oli meil ka õppemaks, poolteist aastat vist. Maksma pidi siis ainult alguses õppemaksu ja kogu aeg siis toiduainete eest.*“

Internaadis elades olid nad rohkem kooliga seotud, mistõttu mõjusid reeglid neile karmimalt. Kõige rohkem satuti pahandustesse just tantsupidude ja muude vabal ajal toimunud ürituste pärast. Intervjueeritav A: „*/.../ aga mis üritused Keilas toimusid, siis nendest sai ju küll vist osa võetud, kuigi ega päris niimoodi öelda ei saa. Tähendab, meil oli vist isegi keskkooli lõpuni niimoodi, et me ei tohtinud minna näiteks kella üheksasele seansile kinno ja ei tohtinud ka käia Keila kultuurimaja pidudel ja seal tantsima jääda. Võisime käia küll kinos, aga seitsmesel või varasemal seansil ja isegi kui me olime vist juba kahekasteist aastased. Mina isiklikult sain*

direktori käskkirja, mis seisis see nädal tükk aega üleval, seepärast et ma käisin kella üheksases kino.“

Ning intervjueeritav E toob välja, kui lihtne oli selliste asjade eest karistusi saada: „*Kuna elasin internaadis, siis üritustel käisime nimekirja alusel, kas klassigrupiga või internaadi kasvataja loaga. Väljaspool kooli tantsupidudel käimine oli keelatud. Ükskord toimus seal kultuurimajas mingisugune loeng, millel me pidime osalema ja peale seda loengut algas tants. Meie jäime ukse peale vaatama, aga ise tantsima ei läinud. Õige oleks olnud peale loengut kohe ära tulla ning mitte vaatama jääda ning selle eest saime me juba noomituse.“*

Reegleid ja piiranguid oli veel teisigi. Näiteks riietuse osas. „*Ja riietega on meil ka palju pahandust olnud. Üks kooliõde sai meil niimoodi riielda, sest tuli kooli särgiga, millel oli õpetajate sõnul liiga suur kaelus. Samuti ei tohtinud me kooli minna näiteks sitskleidiga või särgiga, mis jättis õlad või lihtsalt ka käsivarred paljaks. Et riietus oli ikka väga range.“* – Intervjueeritav D. Need samad piirangud on välja toodud ka uurimuse teooria osa. (Kala, Kukner, 1997)

Kuigi pidudel väljaspool kooli eriti käia ei tohtud, siis oli praeguste vilistlaste seas populaarne isetegevus, millest kõik intervjueeritavad intervjuude käigus ka rääkisid. Intervjueeritav A: „*Me tegime isegi väga palju ainult enda klassiga klassiõhtuid, sellepärast et korjata suvise ekskursiooniks raha. Siis tuli meil omal teha mingisuguseid etendusi. Me käisime näiteks Väana koolis esinemas ja tegime kohe kava. Oli mingisugune näidend ja laulud ja luuletused ning sõitsime sellega ringi ja siis saime niiõelda raha - oli seal piletimaksumus ju ka, kus me käisime ja selle eest tegime siis suvel ekskursiooni. Ega sellel ajal vanemad ju maksnud, ega nendel olnudki seda raha ja me ikka ka tahtsime siia-sinna sõita suvel.“* Tasuliste esinemiste korraldamine teistes koolides võimaldas õppeaasta lõpus teha klassiekskursioone kaugematesse linnadesse nagu Kiiev, Moskva või mõni muu (Kala, Kukner, 1997).

Ning intervjueeritav B rääkis peale ekskursiooni jaoks esinemiste veel ka klassiõhtutest: „*Siis oli meil kindlasti alati meie klassis see komme, et meil oli ka klassil omal kokkusaamine ehk klassiõhtud. Ja meil oli ühel klassikaaslasel vend, meil alati klassiõhtutel akordioni mängis, mis*

tegi meie klassiõhtud väga toredaks. Ja kuna ta tuli meie klassiõhtuid muusikaga toetama, siis me saime palju tantsida ja me kuulasime siis tema pillimängu ning kes tahtis sai kaasa laulda jne.“

Samuti selgus kõikidest intervjuudest, et Nõukogude võimu kehtestamist märkasid nad koolielus ainult Eesti pühade tähistamisel ning intervjuueeritav A mainis ka, et seda oli märgata koolis õppeainete, eriti ajaloo õppimisel: *„Õpikudki olid juba tehtud nii nagu Nõukogude võimule sobis. Ega meie õiget ajalugu ei saanudki üldse teada. Näiteks Eesti ajalugu, me hakkasime õppima viimases klassis, aga ainult seda, mida Nõukogude Liit heaks arvas. Enne me õppisime Nõukogude Liidu ja natuke ka maailma ajalugu. Juba neljandas klassis õppisime me Nõukogude Liidu ajalugu. Vanemast hakkasime igasuguseid sõdasid ja Vanaaega õppima. /.../ aga Eesti ajalugu õppisime me siis viimases klassis, õpikut meil selleks polnud ja siis õpetaja ainult rääkis ja me pidime konspekteerima. Siis me saime midagi ka Eesti ajaloost teada, aga kindlasti mitte seda, mida nüüd räägitakse, vaid siis seda, mida Nõukogude Liit heaks arvas.“*

Intervjuueeritav E mainis: *„Nõukogude võimu poolt keelatud oli jõulude pidamine ja kirikus käimine. Meie klassijuhataja Leili Venda sünnipäev on 25. Detsember ja meie käisime klassiõpilastega siis kõik koos ta sünnipäeval. Kõik kardinad pidi ees olema, et kuusk välja ei paistaks.“* Intervjuueeritav C lisas veel: *„Aga mida mina väga hästi Nõukogude võimu kohta mäletan on see, kui meie paralleel klass tõi jõulude ajal pinkidele kuuseoksi kuna tol ajal jõule ei aktsepteeritud, vaid olid vaid näärid, siis sellest tuli paksu pahandust.“*

Kuna tol ajal oli Nõukogude võimu poolt keelatud jõule ja teisi Eesti pühi pidada, oli koolil teised pühad, mille tõttu aktused toimusid. Intervjuueeritav E: *„Näärid, naistepäev, 1. mai, 9. mai, oktoobrirevolutsiooni aastapäev ja konstitutsioonipäev olid need tähtpäevad, mida kooli aktustega tähistati.“*

Kuid koolis tähistatavate tähtpäevana oli kõigi poolt mainitud kaks kindlat püha. Intervjuueeritav B: *„Meil olid tegelikult koolipeod ja need olid meil niimoodi, et kõigepealt esines koolikollektiiv, kes oli näiteringis mängis seal näidendis oma osa, ja kes oli laulukooris ja mõni esines mõnikord ka solistina. Need olid meil vana aasta lõpupeod /.../ Ning kevadpeod olid ka, siis meil ju õpetajate päeva polnud ja sellised üritusi ei olnud. Aga põhiliselt olid nad ikkagi vana aasta õhtuga seoses need peod. Ning olümpiaade ega selliseid asju tol ajal ei toimunud.“*

Kõige populaarseimaks huviringiks nende väheste seast, mis tol ajal noortele pakuti, oli intervjueritavate vilistlaste seas koorilaul. Kolm vilistlast viiest ütlesid oma intervjuus, et nemad osalesid kooris, sest ega neid teisi võimalusi rohkem eriti ei olnudki. Intervjueritav A ütles: „Mina tegelikult põhiliselt laulsin. Ma olen eluaeg laulnud, igasugustes ansamblites, solistina, kooris. Ja meil oli muidu näitering väga hea. Seal ei olnud kõik mitte meie klassist, aga seal oli meie klassi lapsi ka. Ja meil oli sel ajal koolis Linda Ardve ja teine oli Tamara Raidmets, Ardve oli meil eesti keele õpetaja ja Tamara inglise keele õpetaja. Mõlemad olid sellised tublid naised, et tegid niisugust näiteringi ja need näidendi olid peaaegu, mina ütleksin, nagu opereti taolist. Seal oli muusika, seal olid tantsud. Meil oli lapsi, kes käisid balletikoolis, neli tükki ning nemad tegid siis tantsunumbreid ja mina siis laulsin seal ning ühesõnaga väga toredad etendused, näiteks “Kuri kuningatütar” ja Tom Sawyerist mingisugune. Ja õpetajad tegid need valmis sellised poolmuusikaga ja kõigega ning õpilased siis mängisid need maha. Need olid väga toredad ja menukad. Aga rohkem huviringe mina küll ei tea, et oleks olnud.“

Intervjueritav B mainis ka internaadis toimuvast: „Vot meil erilisi niisuguseid huviringe kui selliseid minu mäletamist mööda ei olnudki. Millest mina saan rääkida oli see internaadi osa väga. Et seal tehti küll mõnikord õhtuti mitte küll kirjanduse tutvustamist, aga pisut mõnda raamatut käsitleti. Et me internaadis kogunesime söökla kõrvale, seal on üks väike selline maja, sinna, ja siis seal me natuke tegime. Aga seda et oleks mingeid käsitööringe või midagi, mina küll ei tea. Et jah, mõnikord me sinna kogunesime ja mõnikord tuli ka mõni huvitav inimene, kes rääkis mõnest kirjanduse autorist, aga see oli väga harva.“

Kõik intervjueritavad mainisid oma intervjuus, et nende koolis käimise ajal ei saadetud õpilasi peaaegu üldse kuskile kooli esindama. Intervjueritav B: „Ega meid ei saadetudki kuskile. Kõige rohkem esinasime me oma kooli võib-olla siis, kui me hakkasime plaanima oma keskkooli lõpuekskursiooni, mis oli meil plaanitud 3-nädalane Leningrad-Kiiev-Moskva. Siis me käisime esinemas selleks, et teenida seda ekskursiooni raha /.../ Selles osas võib-olla kõige rohkem. Mina ei ole olnud laulja ega solist ega käinud kooris, mulle meeldis väga näidendites tantsida ja näidelda. Meil ei ole ju olnud mingisuguseid balletiringe ega midagi seesugust. Peotantsu me tantsisime koolis lihtsalt. Aga esinemise osas jah, siis võib-olla kõige rohkem viimase aasta jooksul.“

Ainsa spordilapsena viiest vilistlasest tõi intervjueeritav C välja spordivõistlused, kus sai ka kooli esindamas käidud: *„Oli spordiüritusi. Mina mängisin võrkpalli ja siis toimus näiteks Klooga koolis võistlusi, ja eks me käisime seal nendega mängimas. Aga seal oli põhimõtteliselt vene kool. Klooga järvel olid ka ujumisvõistlused. Et niisugused üritused olid.“*

Kui uurimuse teooria osas on märgitud, et õpilaste vahel võis tihti esineda seisuslikke või etnilisi probleeme, siis ükski intervjueeritavast seda oma koolis käimise ajal ei märganud. Intervjueeritav D: *„Meil oli väga ühtne klass ja kool üleüldse. Koolivägivalda ja niisugust üldse meil ei olnud. Olgu õpilane kust või milline tahes.“*

Kuid intervjueeritav C oskas tuua välja poiste konflikte vene kooli õpilastega: *„Algul me olime vene kooliga koos, seal algkool oli ju vene kool ka. Ja seal siis poiste vahel oli midagi, aga ma ei ütleks, et oleks niisuguseid nagu praegu, et korraldatakse kaklusi, väljas ei olnud. Poisid omavahel vene poistega, aga ma ei mäleta küll, et midagi suurt oleks olnud. Kuigi me olime ju koridoris vahetundide ajal segamini, nii et ei tea, et oleks.“*

Lisaks vastasid kõik intervjueeritavad, et nemad on Keila Koolist saanud haridusega nii rahul kui olla saab ja et nemad ei osanud paremat tahtagi.

KOKKUVÕTE

Käesolevas uurimistöös on antud ülevaade Eesti hariduse ajaloost aastast 1940 tänapäevani. Samuti on paralleelselt antud ülevaade Keila Kooli ajaloost samas ajavahemikus. Teoreetilise osa põhjal koostas autor küsimused ja tegi intervjuu viie Keila Kooli 1. lennu vilistlasega. Autor saab märkida, et nimetatud vilistlased olid suhteliselt alid küsimustele vastama ning jagasid meeeldi oma mälestusi kooliajast.

Läbi viidud intervjuudest selgus, et tol ajal olid piirangud suuremad ja nende rikkumisel tulenevad karistused rangemad. Eriti range kord oli nende õpilaste üle, kes elasid internaadis. Pisikeste rikkumiste tõttu anti õpilastele kergekäeliselt direktori käskkirju, mis võis seinal mitu nädalat seista.

Tuli ka välja, et võimalused õpilaste huvitegevuseks olid palju väiksemad kui tänapäeval ja kooliüritusi ning kontserte toimus üldiselt vähe, kuid kõnealused vilistlased ei lasknud end sellest häirida, vaid korraldasid ise klassiõhtuid, pidusid või etendusi. Ajaga on Keila Koolil arenenud välja omad traditsioonid ja pidustused, mis on tähtis osa õpilaste koolielust tänapäevalgi. Kõige olulisem traditsioon on Keila Koolil 1. septembri tähistamine, mis on pärit aastast 1969.

Kooli esindama saadeti õpilasi üldiselt vähe. Nimetatud intervjuueeritavatest oskas kooli esindamise kohta rääkida vaid üks vilistlane, sest tema tegeles spordiga. Ülejäänud vilistlased mainisid, et neid polnud kooli kuhugi esindama saatnud ning nemad polnud ka märganud, et kedagi teist oleks saadetud.

Samuti selgus antud uurimuse empiirilisest osast, et kuigi Keila Keskkoolist saadav haridus oli õpilastele enam kui piisav sisse astumaks ülikooli, siis intervjuueeritavad vilistlased ei näinud vajadust jätkata haridust kõrgkoolis, kui võimalused asuda peale kooli kohe tööle olid tol ajal suuremad ja kasulikumad. Kõik intervjuueeritavad rõhutasid ka komsomolide tähtsust, sest kui

õpilastel oli soov minna peale keskhariduse omandamist ülikooli, siis pidid nad astuma komsomolide sekka, mida enamik nende klassi õpilasi ka tegi.

SUMMARY

In this research the author has given an overview about the history of education in Estonia from 1940 to the present day. There is also given an overview about the history of Keila School in same period. Based on theoretical part, the author prepared questions and made an interview with five Keila Schools first graduates. The author can say that these alumni were quite prone to answer questions and willingly shared their memories about their school time.

These interviews revealed that at that time the restrictions were larger and stepping over the restrictions brought stricter penalties. Especially strict discipline was over these students who lived in a dormitory. Pupils were easy to get the headmasters rescript for small mistakes, which could be up on the wall for several weeks.

It also came out that the opportunities to students for recreational activities were much lower than today and there were few school events and concerts but these alumni did not let it bother them and they organized class evenings, parties and performances. Over the years the Keila School developed its own traditions and celebrations that are an important part of students school time today. The most important tradition in Keila School is celebration of the 1st of September, which is from 1969.

Only few students were sent to represent the school. Only one of those people who were interviewed, could tell how he had represented the school, while he was doing sport at the time he went to school. All the rest people who were interviewed, told that they and their schoolmates were never sent to represent the school.

From the empirical research it also turned out, that although the education from Keila High School was good enough for the students who had graduated to continue their studies in some university, they mostly didn't go to study further after the graduation, while at that time it was more beneficial to go to work right after graduating the high school. All the people who were interviewed also told that really important at that time was to join in the Young Communist

League, while it was mandatory for all of those who wanted to continue their studies in university.

KASUTATUD ALLIKAD

Kala, H., Kukner, R. (1997). *Keila kooliloost*. Keila.

Karjahärm, T., Adamson, A. (2007). *Eesti ajaloo pöörded*. Kirjastus Argo.

Kukner, R. (2004). *Õpime elule. Keila gümnaasiumi 50. aastapäevaks*. Kirjastus Argo.

Peetris, K.; Kink, R. jpt. (2014). *Keila kooli kodulooline raamat*. Keila.

Ruus, V-R. (2002). *Eesti haridus nõukogude okupatsiooni ajal*. [2014, detsember 5].

http://www.estonica.org/et/Haridus_ja_teadus/Eesti_hariduse_ajalugu_%E2%80%94_%C3%B5ukogude_okupatsiooni_ajal/

Ruus, V-R. (2002). *Nõukogude haridussüsteemi lagunemine ja sünd*. [2015, detsember 22].

http://www.estonica.org/et/Haridus_ja_teadus/Eesti_hariduse_ajalugu_%E2%80%94_%C3%B5ukogude_hariduss%C3%BCsteemi_lagunemine_ja_uue_s%C3%BCnd/

Vahe, U., Grosberg, R. (2004). *Elu Eestis. Teatmik 2003-2004*. Ambassador Collection.

Vahre, L. (2005). *Eesti ajalugu VI. Vabadussõjast taasiseseisvumiseni*. Tartu:Ilmamaa.

Värä, E., Tannberg, T. (2004). *Lähiajalugu. Õpik 9. klassile*.

Õispuu, S. (1992). *Eesti ajalugu, ärkamisajast tänapäevani*. Tallinn:Koolibri.

LISA 1 – Ettevalmistatud intervjuu küsimused

1. Kas ja mil määral osalesite kooli esindajana erinevatel kultuuriüritustel?
2. Kui palju toimus erinevaid kooliüritusi?
3. Kas käisite/osalesite ise mingisugustes huviringides? Millistes?
4. Kas koolis oli õpilasesindust või muid ühinguid?
5. Kui palju oli noortel võimalusi osaleda ja kaasa lüüa kultuurielus? Näiteks käia linnas teatris, kinos või pidudel?
6. Kas elasite maal või linnas? Kui elasite maal, siis kas elukoht oli takistuseks igapäevasel kooli käimisele?
7. Kas oskate kirjeldada haridussüsteemi muutusi oma õppeaastate jooksul (kui neid esines)?
8. Kuidas kehtestas Nõukogude võim end toleaeelses hariduses?
9. Kas teie koolis käimise ajal esines teie klassis või koolis klassivahelist (klassivõitlus) vaenu? Milles see väljendus?
10. Kas õpilaste vahel oli ka etnilisi või keelelisi probleeme või erimeelsusi? Milles see väljendus?
11. Kas astusite peale keskhariduse omandamist kõrgkooli? Kui jätkasite, siis kas ja kuidas aitas see teid töökoha leidmisel ja saamisel? Kui ei jätkanud, siis kas ja kuidas see takistas teid töökoha leidmisel?
12. Kas toleaeigest Keila Koolist saadav haridus oli Teie jaoks piisav? Kas olete sellega rahul?

LISA 2 – 1. lennu vilistlaste nimekiri

	Eesnimi	Perekonnanimi
1.	Pilvi	Aas
2.	Naimu	Aasmäe
3.	Helle-Kai	Alasalu
4.	Lehti	Allikmaa
5.	Arvi	Blees
6.	Luule	Essenson
7.	Valdo	Heinla
8.	Ene	Jundas
9.	Elle	Karras
10.	Jüri	Kolk
11.	Vilve	Koolma
12.	Tiina	Kuldva
13.	Ants	Kuuskmäe
14.	Elju	Kübar
15.	Laine	Laimets
16.	Helle	Laur
17.	Mare	Leedu
18.	Tiia	Leinat
19.	Tõnu	Mugur
20.	Virve	Nurk
21.	Maie	Radiks
22.	Asta	Rehberg
23.	Lii	Sepp
24.	Elle	Toming
25.	Haili	Tromp
26.	Alviine	Uibukant
27.	Linda	Viljamaa
28.	Helve	Ziegel

LISA 3 – Keila Keskkooli 1.lennu pilt

Vasakult paremale

3. rida: Lehti Allikmaa, Luule Essenson, Jüri Kolk, Tõnu Mugar, Valdo Heinla, Arvi Bles, Ants Kuuskme, Helle-Kai Alasalu, Virve Nurk.

2. rida: Naimu Aasmäe, Ene Jundas, Vilve Koolma, Elle Karras, Alviine Uibukant, Elju Kübar, Helve Ziegel, Asta Rehberg, Laine Laimets, Mare Leedu, Elle Toming.

1. rida: Haili Tromp, Linda Viljamaa, Pilvi Aas, Maie Radiks, õpetaja Leili Venda, Helle Laur, Tiina Kuldva, Tiia Leinat, Lii Sepp.